

Martin
Stručovský

BEZ
DUŠE

motto detektivka

Bez duše

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Martin Stručovský
Bez duše – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Martin Stručovský

BEZ DUŠE

Praha 2018

*Následující příběh je zcela smyšlený, stejně jako jeho hrdinové.
Prostředí a organizace vylíčené v románu
jsou popsány s uměleckou nadsázkou.*

Tento příběh by nemohl vzniknout bez pomoci
následujících lidí, kterým bych rád poděkoval:

Verunce a Petře za jejich připomínky a pomoc.
Babičce a mamce za jejich obrovskou podporu.

Maruše a Radce – bez vás by Matěj Mlynář
nikdy nevníkl v téhle podobě.

PROLOG

Petru probudil budík. Manžel se po jejím boku neklidně zavrtěl. „Kolik je hodin?“ zeptal se jí.

„Půl šesté,“ odpověděla.

„To už jdeš zase běhat?“

„Jo.“

„Že se na to nevykašleš.“

Petra by mu řekla, že se snaží zhubnout. Věděla ale, že by se zbytečně namáhala. Jako obvykle by poznamenal, že se mu líbí taková, jaká je. Jenže vysvětluje tohle chlapovi, když neporodil dvě děti.

Vylezla z postele. Natáhla si běžecké kalhoty a mikinu. V chodbě si nazula boty, do uší strčila sluchátka napojená na mobil, kde měla svůj mix písniček od Coldplay přes Imagine Dragons až po One Republic, a vyrazila ven.

Za doprovodu songu *Demons* od Imagine Dragons zamířila Panskou ulicí do Husových sadů. Touhle dobou tu nebyla ani noha.

V hlavě dávala dohromady dnešní den. Obstarat děti, odvést je do školy. Také ji čekalo několik schůzek, z toho jedna velice důležitá. Pokud všechno půjde dobře, prodá významnému klientovi dům Na Palici.

Přeběhla přes Nežárku po Naxerově lávce. Vzpomněla si na doby, kdy kousek odtud s dědou chodila na ryby.

Mertovy sady na ni působily díky všem stromům jako Sherwood. Měla to tu ráda. Krásná příroda. Hřiště. Altánky, kam se kdysi chodila skrýt před světem. Dneska už nebyly tak útulné kvůli výzdobě vytvořené omladinou. Nikdy nepochopila, jak mohou ti spratci všechno posprejovat a zničit.

Byla natolik ponořena do myšlenek, že zakopla.

Sykla bolestí. Sedřela si dlaně i kolena. Při pohledu na roztržené kalhoty zaklela. Neměla je totiž ani týden. A opravdu by

ji zajímalo, zda půjdou v obchodě vyměnit. Mobilu se naštěstí nic nestalo.

Její další úvahou bylo, že zakopla o kládu.

Při pohledu na listnatou zem zjistila, že pravda leží úplně někde jinde.

Spatřila lidské tělo navlečené v roztrhaných šatech a silonkách, které ale spíš než kus oblečení připomínaly cáry.

Mertovy sady naplnil křik.

Ptáci opustili své domovy ve stromech, jako kdyby někdo vystřelil z pušky.

„Ještě jednu?“

Eiffel 65 buráceli celým tanečním sálem, jako kdyby jim šlo o život.

Hlas barmana na druhé straně pultu jsem přesto zaslechl bez problémů. Anebo za to prostě mohla skutečnost, že jsem mu ještě zvládl odezírat ze rtů.

Dřív, než jsem stačil odpovédět, mi někdo stiskl pravé rameno. I přes vrstvu oblečení tvořenou košilí a sakem byl stisk pevný.

Pohlédl jsem do tváře modrooké blondýnky v černých šatech. Většině mužů způsobovala vlhké sny. Já z ní měl noční můry. Ale nebýt jí, tak mě už párkrát bral hrobník na lopatu.

„Zase piješ?“

„To bych si přece nedovolil, Diano.“

Diana se podívala na barmana přísným mateřským pohledem, kterým se ho jasně ptala, čím mě tu nalíval. Pak se natáhla po skleničce přede mnou. Spokojeně ji přisunula zase zpátky.

„Hodnej kluk,“ konstatovala Diana.

Jo. Hodnej a blbej kluk, co šel po několika letech na večírek. A nemohl si přitom dát ani skleničku alkoholu. Jelikož jsem podobné akce nesnášel, stal se pro mě tím pádem dnešní večer naprostým utrpením, které jsem proseděl ve společnosti několika lahví minerální vody. Důvod byl prostý: slíbil jsem to Dianě a věřte mi, že ženu, která vám zašívá rány a sem tam dá ruku do sádry, fakt nechcete naštvat.

„Ráda bych ti někoho představila,“ vytrhla mě Diana z přemýšlení.

Super. To poslední, po čem jsem toužil, bylo poznávat nové lidi. V posledních letech jsem nebyl zrovna dvakrát společenský, ale nikdy nevíte, kdy se vám budou některé kontakty hodit. Zvlášť když si vyděláváte na chleba takovým způsobem jako já.

Dovedla mě k páru popíjejícímu šampaňské. On byl kudrnatý čahoun v saku, ona blondýna v tmavomodrých koktejlkách. Výšku dorovnávaly její boty na podpatku. Mohla by je použít k tomu, aby s nimi někomu udělala díru do hlavy.

„Dalibore, Moniko, mohu vám někoho představit?“ oslovila pár Diana.

Podívali se na mě. Pohled nebyl povýšenecký jako u většiny místního osazenstva. Byl prostě neutrální. Jako kdybych je nezajímal. Což bylo vlastně nejlepší, protože oni nezajímalí mě. Stejně jako většina z účastníků téhle úžasné párty. Nikdy jsem neměl v lásce fajnovky, kteří jsou přesvědčení o své nadřazenosti jen proto, že mají naditější bankovní konta než vy.

„Jistě,“ odvětil Dalibor.

„Dovolte, abych vám představila pana Mlynáře.“

Potrásli jsme si rukama. Samozřejmě tak, jak radila etiketa. Něco málo jsem si z ní ještě pamatoval, takže jsem nebyl za úplného troubu. Při představování vyšlo najevo, že Monika Vlčková je dcerou Vladimíra Sokola, pořadatele dnešního večírku.

„Diano, kde jsi sehnala tak galantního společníka?“ usmála se na mě Vlčková.

„Stačí zajít do knihkupectví. Prodávají je tam po kusech.“

„Ve skutečnosti se s Dianou známe už od dětství,“ namítl jsem.

„To je pravda. Často mi na písku kradl bábovky,“ přisadila si Diana.

Vlčková si mě zkoumavě prohlédla. Zastavila se u očí a pak u mého zarostlého obličej. „Neprodáváte náhodou v Mlýnici?“

„Náhodou ano,“ odvětil jsem jí s úsměvem na tváři.

„Ráda tam nakupuju.“

„To mě těší.“

„Mlynář, Mlynář,“ zopakovala Vlčková moje jméno, jako kdyby to byl verš básně, kterou se snažila naučit na zkoušení z českého jazyka. „Teď mi došlo, že obchod vlastní paní Mlynářová. Dobře se s ní povídá. A nejen o knížkách. Opravdu sympatická paní.“

„Ano, moje máma je fakt super,“ přitakal jsem.

„A kde je Tomáš?“ zeptala se Diana Vlčkové.

„Brácha se dneska cítí indisponovaný.“

Zajímavé označení pro někoho, kdo si systematicky máchá nos v kokainu a je známý svými skandály.

„Diano, kde se zašíváš?“

Byli dva. Mladí a hnědovlasí. Diana mi je představila jako doktory Štěpánka a Stránského. Pracovali spolu v nemocnici, a jak jsem pochopil, tak by oba chtěli překročit Rubikon kolegiality. To byl ostatně důvod mojí přítomnosti tady. Respektive jeden ze dvou důvodů. Tím druhým byla skutečnost, že nebylo moc vhodné přijít na večírek sám. Zvlášť když ho pořádal Vladimír Sokol, majitel nemocnice a jeden z nejlivnějších mužů v Jindřichově Hradci.

Stačilo rozhlédnout se kolem po hale o velikosti fotbalového hřiště a člověk zjistil, že si sem pozval opravdu vybranou společnost. Soudci, právníci, majitel pily, hotelu i kasina. Manželky a milenky v luxusních šatech byly samozřejmě povinností a nutným módním doplňkem. Poznal jsem spoustu obličejů nejen z řad hostů, ale i personálu. Když jim prodáváte každý den knížky, není těžké si jejich obličej zapamatovat.

Doktoři mi věnovali pohled, který byl směsicí pohrdání a závisti.

„Měli bychom jít,“ řekl Štěpánek. „Sokol bude mít za chvíli projev.“

Hudba utichla jako na povel.

Lidé přestali tančit.

Kužel světla namířil na pódium, na které se postavil chlap v tmavém obleku. Tmavými nagelovanými vlasy mu prosvítalo několik šedin.

Vladimír Sokol v celé své kráse.

V sále nastalo ticho jako v hrobě. Zajímavé, jak silná aura moci obklopovala jednoho muže.

Jenže u Sokola se nebylo čemu divit. Tohle město a mnoho z lidí v sále mu vděčily za mnohé. Tedy jeho penězům, abych byl přesnější. Financování nového dětského hřiště, poskytnutí pracovních příležitostí nezaměstnaným lidem. Tohle město by na tom nikdy nebylo tak dobře nebýt jeho vlivu a financí.

Sokolův projev jsem nevnímal. S každým slovem, s každou větou jsem se víc a víc propadal do svého vnitřního světa. Na jazyku jsem ucítil chuť alkoholu. Byla tak skutečná, že jsem si fakt myslel, že si ho prolívám hrdlem.

Těšil jsem se domů na to, jak se naložím do vany plné horké vody a naleju si skleničku Jamesona. Na tu lahev se prášilo už nepěkně dlouho. Podíval jsem se na Dianu. Napadlo mě, že bychom zbytek dnešního večera mohli strávit spolu. Sice jsme spolu nechodili, ale to se nevyklučovalo s příležitostným sexem.

Dům prořal křik, který mě vytrhl z myšlenek.

Sokol přestal mluvit.

Všichni v hale našpicovali uši a vyměnili si pohledy, které značily jednu jedinou otázku: Co se stalo?

Další výkřik.

„Co se děje?“ zeptala se Vlčková.

Neměl jsem nejmenší tušení. Ale tahle situace se mi nelíbila. Takový křik nikdy nevěstil nic dobrého. Obvykle po něm totiž následovali příbuzní zdrcení ztrátou milovaného člověka.

ČÁST PRVNÍ
ŠKORPION

O rok a půl později...

Slávie se topila v přítmí a cigaretovém oparu. Bar si už ze zvyku zabraly holky tmavší pleti, které propíjely alimenty i sociální dávky a snažily se vydělat další prachy na ruku. Marně. Chlapi u protějších stolů měli oči jen pro širokoúhlovou televizi s LCD displejem, ve které běžel fotbalový zápas.

Přede mnou stálo rozpité pivo, po pravici se válel pomuchlaný *Jindřichohradecký deník* neboli *Drbárna*, jak mu taky naši lidé přezdívali. Celou titulní stranu zabírala fotografie prošedivělého muže v tmavém obleku s palcovým titulkem: *Vladimír Sokol se vrátil domů. Jaké jsou plány slavného rodáka?*

Na povrch vyplavaly vzpomínky na události staré rok a půl. Na jeden večírek, během něhož jsem skučel jak pes, protože jsem si nedal ani kapku alkoholu. A Sokolův syn Tomáš se předávkoval kokainem. Pamatoval jsem si, jak se tenkrát Sokol málem zhroutil a o pár týdnů později se přestěhoval do Berlína, aby mu nic tragédie nepřipomínalo.

Druhou největší zprávou tohoto čísla byl článek o neschopnosti policie. Už pár týdnů někdo vykrádal zazimované chaty a chalupy. A vyšetřovatelé se nedokázali pohnout z místa.

Dneska mě ale nezajímalo nic z toho. Jako každý večer, tak i dneska jsem si přišel dát pivo a panáka.

Diana mi navrhovala, abych se stavil. Výjimečně jeden z večerů, kdy nesloužila. Měl jsem pocit, že v poslední době pracovala snad neustále. S podstavem doktorů, který nastal po jejich odchodu do zahraničí, jsem se ani nemohl nedivit.

Když vás žena zvala často k sobě domů a chtěla, abyste zůstali přes noc, obvykle tím dávala najevo, že by váš vztah posunula na jinou úroveň.

Jen jsem netušil, zda o něco takového vůbec stojím.

Možná právě kvůli tomu jsem nakonec dal přednost společnosti alkoholu.

„Ještě jedno?“ servírka s podobaným obličejem a tmavým přelivem mě vytrhla z přemýšlení. Je jedenáct večer.

Asi bych měl mazat domů. Dnešek byl náročný. A zítra čekáme velký příval beden s knížkami.

Odpověď přerušila další otázka.

Té holce jsem hádal kolem pětadvaceti let. Tmavá ofina jí padala do čela. Kožená bundička ladila s modrými upnutými džíny.

„Pan Mlynář?“ oslovila mě.

Odněkud mi byla povědomá, ale v tenhle moment jsem si ji nebyl schopn zařadit.

„Ano,“ odvětil jsem.

„Můžu s vámi mluvit?“

Přikývl jsem.

U servírky jsem si objednal další pivo, abych si zpříjemnil čas. Holka poprosila o minerálku. Přesunuli jsme se k jedinému volnému stolu. Proti sobě jsme měli dveře od záchodů. Za námi pískaly bedny, do nichž zoufalci házeli prachy ve snaze přijít k pořádné porci cinkajícího štěstí.

„Co pro vás můžu udělat, slečno...“

„Marta. Marta Kučerová,“ představila se mi.

Ještě jednou jsem si ji prohlédl. Vzpomněl jsem si, odkud ji znám. Čepovala pivo u Černýho ptáka, kde jsem obvykle trávil nejvíc času.

Zároveň jsem měl ale pocit, jako kdybych její jméno slyšel ještě někdy dávno v jiné souvislosti. Ale možná to bylo v jiném životě.

Přistihl jsem se, že mlčím. „Promiňte. Trochu jsem se zamyslel. Tak co vás trápí?“

„Potřebovala bych pomoc,“ odvětila.

Dopřál jsem si pořádný lok piva. Cítil jsem, jak mě alkohol štípe v nosu. „S čím konkrétně?“

„Už delší dobu mě obtěžuje jeden muž. Píše mi esemesky. Volá mi. Byl dokonce i u mě v bytě. Já... už jsem se pár týdnů pořádně nevyspala.“

„Obrátila jste se kvůli tomu na policii?“

„Samozřejmě.“

„A co oni na to?“

„Nic mu nebyli schopni dokázat. Slyšela jsem, že prý pomáháte lidem, kteří se ocitli v trablech, a za to berete peníze.“

Přikývl jsem.

„Taky se říká, že jste pracoval u policie. Ale skončil jste.“

„Ano.“

Jako policajt jsem skutečně pracoval. Zachování rodinného podniku mě ale zaválo úplně jiným směrem. K prodeji knih. Jenže zvyk byl vždycky železnou košilí a ta se špatně svlékala. Zejména ta policejní.

Už pár let jsem byl něco jako soukromý detektiv. Bez licence, sekretářky, kanceláře a telefonního čísla ve Zlatých stránkách.

Nevedl jsem si evidenci účtů ani zločinců. Neřešil jsem vraždy, nefotil akty nevěrných manželů ani jsem nepátral po ukradených perlách paní vévodkyně. V tak malém městě jako Jindřichův Hradec a jeho okolí bych se tímhle chlebem živit nemohl. Byl to prostě melouch, který spočíval v domlouvání otravným bývalým, pátrání po dlužnících nebo zaskakování za hotelovou ochranku.

„Povězte mi víc o tom muži. Jak jste se vůbec poznali?“ zajímal jsem se.

„Je to dlouhý příběh.“

Únava najednou zmizela. V žilách mi kolovala vyhlídka na případ. A prachy. „Máme čas. Takže pokud chcete...“ vyzval jsem ji.

Vyzunknul jsem pivo a objednal si další.

/ 2 /

Na sobotní večer se Dáša domluvila s Martou, že si vyrazí na dámskou jízdu. Martě se původně nikam jít nechtělo. Dáša se ale nedala odbýt.

V půl desáté večer byla připravená. Neměla v úmyslu si venku narazit chlapa, ačkoliv věděla, že Dáša by považovala misi za splněnou.

Cílovou stanicí pro dnešní večer byl Paradise Club v Komen-
ského ulici.

Uvnitř se místo kyslíku dýchala směs potu, parfémů, cigaret
a alkoholu. Osvětlení bylo minimální a stoly narvané. Na malý
taneční parket plný svíjejících se loutek pražila světla reflektorů.

Dáša zasekla drápek dřív, než se stačila Marta pořádně roz-
koukat. Odváděla si na parket usmívajícího se kluka, kterému
mohlo být sotva dvacet. Přesvědčovala ji, aby šla s nimi. Dala ale
přednost vodce s džusem.

V půlce rozpité skleničky přistoupil k baru chlap v džínách,
košili a saku. Vytáhl se na židli vedle ní. U barmana si objednal
pivo. Otočil se k Martě a usmál se na ni. Ona mu úsměv oplatila.
Zeptal se jí, zda by ji nemohl na něco pozvat. Souhlasila a dali
se pomalu do řeči. Nakonec spolu vyrazili na parket. Představil
se jako Petr Kohout.

Těsně před zavíračkou se s ním Marta vytratila. Ani se ne-
rozloučila s Dášou.

///

Marta se probudila ráno v cizí posteli v úplně cizím bytě.

Sama. Nahá a s pořádným boolehavem.

Vyhrabala se z postele. Po podlaze se válelo bez ladu a skladu
její oblečení a boty.

Načatá krabička od kondomů na nočním stolku vysvětlila vše.

V duchu zaklela.

Nadávala si.

Ptala se sama sebe, jak tohle mohla dopustit.

A ne, alkohol ji neomlouval ani v nejmenším.

Oblékla se. Nehodlala se promenádovat po cizím bytě jen ve
spodním prádle.

Šla za zvuky oleje prskajícího na pánvi, které vycházely z ku-
chyně.

Prozradila ji vrzající parketa.

Petr se k ní otočil. „Dobré ráno.“ Další z jeho úsměvů.

„Dobré.“

„Posaď se, prosím,“ vyzval ji.

„Já bych měla asi jít,“ namítla.

„Včera to bylo super.“

„Jo.“ Tedy až na tu část, co si nepamatuju, pomyslela si.

„Rád bych se s tebou ještě někdy sešel. Co ty na to?“

Kašli na to, pomyslela si Marta. Kašli na to. „Ráda.“

///

Následující měsíc a půl si připadala úžasně.

Scházeli se dvakrát do týdne. Chodili na večere, do kina. Kupoval jí dárky a květiny. Ani královna by si nemohla připadat líp. Jenže byl i žárlivý. A nebezpečný.

Doprovodil ji na slučák ze střední. Motali se kolem ní bývalí spolužáci, zejména pak David Jelínek, se kterým chodila skoro rok.

Petrovi se to nelíbilo. Pohádal se s Jelínkem, a nakonec na něj zaútočil. Museli je od sebe odtáhnout čtyři chlapi. Byla vyděšená. Nechápala, proč to provedl.

///

Dalších pár dnů mu neodpovídala na esemesky.

V hlavě jí všechno šrotovalo. Byla čím dál tím víc přesvědčená, že udělala chybu, když s ním začala chodit.

Ke kroku dát mu košem sbírala odvalu hezky dlouho. Ale věděla, že to musí udělat. Nedokázala si představit, co by udělal příště.

Schůzku si domluvili na páteční večer.

Měla volno a nebude zavřena v práci. Od poslední schůzky jí napsal snad sto esemesek. Ptal se, kdy se konečně zase uvidí.

Oblékla si svoje nejlepší šaty. Podívala se na sebe do zrcadla.

Dneska, pomyslela si.

Dneska mu řekne, že se s ním rozchází.

///

„Jsem rád, žeš přišla. Sem se nemohl dočkat,“ usmál se Kohout.

„Váhala jsem,“ odvětila Marta.

„Proč?“

„Ty si nepamatuješ, co se stalo minule?“ Marta zakroutila nechápavě hlavou. Je tohle vůbec možné?

„Vochomejtal se kolem tebe ten vometák. Žádnej chlap se nebude motat kolem mý holky.“

Mý holky. „Já nejsem tvůj majetek,“ odsekla Kučerová.

„To netvrdím.“

„Ale chováš se tak. Jen spolu šukáme a vidáme se. Není to regulérní vztah.“

„Ale...“

„Myslím, že ty a já... to prostě nejde dohromady. Jsi fajn chlap, Petře. Ale asi nastal čas se rozejít.“

Z peněženky vytáhla peníze za útratu.

„Nech to,“ namítl Kohout.

„Co?“

„Zaplatím to.“

„Svoje dluhy si vždycky platím sama.“

Marta se na okamžik odmlčela. Napila se vody. „Myslela jsem, že už se nikdy neuvídíme, a kdyby náhodou jo, tak se pozdravíme a budeme se k sobě chovat jako dospělí lidi. Místo toho ale začalo nefalšovaný peklo.“

Zpočátku bylo všechno v pořádku.

Petr jí nenapsal ani jednu zprávu.

Nezavolał.

Neposlal kytky.

Marta si oddechla při pomýšlení, že se její život vrátil zase zpátky do starých kolejí. Sice byla bez chlapa, ale taky bez obav, že se kvůli ní někomu něco stane.

Když ale jednou v pondělí přišla domů z práce, čekalo ji strašné překvapení.

Veškeré její spodní prádlo se válelo rozstříhané po podlaze. Na skříni s oblečením bylo nasprejované: JSI DĚVKA!

Marta byla nejprve ochromena šokem. Pak si uvědomila, co se stalo. Rozbrečela se a utekla k Dáše.

Když jí všechno vypověděla, přišla jí esemeska ze skrytého čísla. TAK CO, TY DĚVKO?

Leknutím odhodila telefon.

Dáša ho sebrala. „Tohle není legrace.“

„Co mám dělat?“ zeptala se Marta.

„Dneska už nic. Půjčím ti nějaký oblečení a přespíš u mě. A zítra zavoláme policajty a všechno jim řekneš.“

„Ale tady není nic k říkání.“

„Já myslím, že jo. Někdo se ti vloupal do bytu, rozstříhal ti spodky a teď ti píše tyhle esemesky. Podle mýho ti dejchá na krk pěcknej úchyl.“

„Ale kdo?“

„Ty fakt nevíš?“ podivila se Dáša.

„Petr,“ vydechla.

„Jo, nebo jsi snad v poslední době dala kopačky víc chlupům?“

„Ne. Ale Petr mi neudělal žádnou scénu. Smířil se s tím.“

„Jak vidíš, tak nesmířil. Holt chlapi jsou ješitný hovada a nic nesou. Ale tohle je teda na můj vkus dost přes čáru.“

„Neměla bych si s ním promluvit sama?“

„Nebud' hloupá. Od momentu, kdy se k tobě vloupal a rozstříhal ti kalhotky, už je to záležitost policajtů,“ protestovala Dáša.

///

Příští ráno Marta všechno oznámila na policii. Při sepisování výpovědi to vypadalo nadějně.

///

Její naděje se ukázaly jako liché. U Petra nenašli nic podezřelého. Telefon byl čistý. A s ohledem na skutečnost, že ji několikrát navštívil coby její přítel, byly otisky prstů nalezené v jejím bytě k ničemu.

///

Měla pocit, že to už skončilo. Doufala, že se Petr lekl čmouchajících policajtů a dá jí konečně pokoj.

O pár dnů později jí přišla další esemeska plná výhrůžek. Nejhorší byl ale pocit, že ji neustále někdo sleduje.

Marta se odmlčela. Všiml jsem si, že zbledla a neměla daleko k pláči. „Mám pocit, že to snad nikdy neskončí.“

Už jsem se setkal se stejnými typy, jako je tenhle Petr Kohout. Obvykle to byli muži, kteří nechápali význam slova *ne* a ženu si u sebe dokázali udržet pouze pomocí strachu.

„Pomůžete mi? Já jsem opravdu zoufalá a už nevím, co si počít,“ udělala na mě Kučerová prosebné štěněčí oči.

Podíval jsem se na ni. Rozpitá řasenka stékala po obličejí jako tuš. Podal jsem jí kapesník. „Díky.“

Přikývl jsem. „Ano. Pomůžu vám.“

Marta vytáhla z kabelky zažloutlou, místy potrhanou obálku.

Přejel jsem ji zrakem.

Byla pěkně naditá.

„Nevím, kolik si obvykle za tenhle druh práce účtujete. Ale snad bude dvanáct tisíc stačit.“

„Určitě,“ přikývl jsem.

„Vy si to nepřepočítáte?“ Věnovala mi pohled, jaký obvykle věnujete někomu, kdo se chová jako totální cvok. Posledních několik let jsem bruslil na hraně alkoholové závislosti. A od ní to byl k šílenství jenom nepatrný krok.

„To bych asi měl, co?“ přešel jsem ji zkoumavým pohledem.

„Asi,“ pokrčila nejistě rameny.

„Já vám věřím.“

Věděl jsem, že mě neokrade ani o niklák.

Vypadal jsem jako medvěd předčasně probuzený ze zimního spánku, takže se lidi obvykle všech blbostí vůči mně vystříhali. A navíc jsem byl jediný v tomhle městě, kdo ji mohl vyhrabat ze svrabu. A to byl sakra velký důvod k tomu, aby se mnou jednala férově.

Doprovodil jsem ji domů.

Marta bydlela na Hvězdárně, v malé garsonce na Větrné 49/5. Byl to pětipatrový barák, který sousedil se hřbitovem a několika rodinnými domky.

Zkontroloval jsem jednu místnost rozpůlenou lavicí na kuchyň a ložnici. Nejvýznamnějším rysem byly fotografie v rámečcích, které zakrývaly stěny.

Ujistil jsem se, že okna byla pořádně zavřená, a zamkl jsem dveře.

Všechno bylo v naprostém pořádku.

Zatímco se Marta sprchovala, vytáhl jsem telefon.

Zavolal jsem Romanovi, abych mu oznámil, že nám do klína spadl nový kšeft a domluvil si s ním služby.

Voda přestala zurčet. Marta se vrátila. Oblečena do županu.

Vklouzla do postele.

„Nemám vám vytáhnout alespoň spacák s karimatkou?“

Podíval jsem se na ni a usmál se. „Není potřeba. Díky.“

Židle byla na zbytek noční fušky jako dělaná.

Z bundy jsem vytáhl placatici a ukazovákem přešel po vyrytém věnování. *Matějovi, s láskou Bára* zašimralo mě na bříšku prstu.

Při vzpomínce na milovanou ženu mě popadl stesk. Dlouhou chvíli jsem uvažoval, že nádobu vrátím zpátky na její místo. Ale jako vždycky se ukázalo, že mám slabou vůli.

Odšrouboval jsem uzávěr a přičichl.

Jameson se protáhl nozdrami a zažral se do mozku jako kyselina.

Pár kapek dopadlo na dno hrnku s kávou.

Napil jsem se.

Bylo to zvláštní. Někdy stačila trocha alkoholu a život byl hned veselejší.

Teda jen do chvíle, kdy jste se probudili s bolehlavem a přáli si umřít.

V posledních letech se mi to stávalo často.

/3/

Marta přede mě postavila hrnek s teplým čajem a chleba s paštikou. Pak na mě starostlivě pohlédla. „Noc na židli asi nebyla nepohodlnější,“ poznamenala.

„Kdepak. Bylo to v pohodě,“ zalhal jsem. Ve skutečnosti mě záda pěkně bolela. Nejspíš stárnu. „Jak jste se vyspala?“

„Dobře.“

„To rád slyším.“

„To se mi nestalo už hodně dlouho.“ V jejím hlase jsem zaslechl jiskřičku radosti.

Strčil jsem si jídlo do úst. Paštika játrová. Přesně jak mám rád. Jen bych k ní mohl mít ještě rajče, ale ani mě nenapadlo si stěžovat. Taky mi nemusela dát vůbec nic.

Garsonku prořízl zvuk zvonku. Marta strnula.

„Klid,“ vyzval jsem ji.

Přesunul jsem se ke dveřím a v kukátku spatřil postaršího dlouhohlasého muže v kabátu. Co se plnovousu týče, na body by vyhrál on.

Otevřel jsem mu.

Přede mnou stálo takřka identické dvojče Sama Elliotta. Akorát Roman si nepotrpěl na klobouky, nosil orvané džíny a s pistolí to uměl jako málokdo.

„Matěji,“ oslovil mě.

„Romane. Jsi tu brzo.“

„Je devět hodin,“ namítl.

„No právě. Na tebe je to brzo.“

„Chvátal jsem, abys mohl jít do práce. Beztak bude ségra hurovat, že jdeš pozdě.“

Pustil jsem ho dovnitř a zase zamkl.

„Marto, dovolte, abych vám představil svého partnera Romana Rytíře. Romane, paní Kučerová,“ seznámil jsem je.

Kývli na sebe. Všiml jsem si jejího výrazu. Asi ji neuspokojovalo, že jí bude dělat chůvu chlap, co by mohl být jejím dědečkem. Jenže Romanovi jsem věřil jako nikomu jinému na světě. To on mě vychoval a naučil všechno, co umím. Takže když jsem začal s touhle prací, byl pro mě coby partner jasnou volbou.

„Romana už jsem stačil seznámit s vaší situací. Střídavě vám budeme šlapat stín, a pokud bude něco hrozit, zasáhneme,“ seznámil jsem ji s plánem.

„Nechceš tomu frajerovi jít domluvit hned? Ať to zkrátíme,“ namítl Roman.

Napil jsem se čaje a zakroutil hlavou. „Budeme vyčkávat. Třeba se nic nestane.“

Neměl jsem nic proti násilí, ale uchyloval jsem se k němu, jenom když opravdu nebylo zbylí.

Roman mě doprovodil až ke dveřím. „Stárneš, kamaráde.“

„Jak to myslíš?“

„Ještě před pár lety bys neváhal a šel tomu frajerovi rovnou vyprášit kožich.“

„Prostě si nechci špinit ruce nějakým šmejdem, dokud to není nutný.“

„Tak jo.“

Zapnul jsem si bundu.

„A co Diana?“ zeptal se Roman.

„Co je s ní?“

„No, jak se to vyvíjí?“

„Mělo by se to nějak vyvíjet?“

„Chodíte spolu už pár let, třeba čeká, že se pohnete dál.“

„Ale my,“ odvětil jsem šeptem, „spolu nechodíme. Jen se vídáme.“

„A šukáte. To je taky nějaký druh vztahu.“

Přikývl jsem.

„Máma by si možná přála, aby ses...“

„Ježší, to tě naočkovala nebo co?“ vyjel jsem po něm.

„Ne. Ale děláš nám starosti. Terka by si zasloužila mámu.“

„Má ji.“

„Víš, jak to myslím.“

Oddechl jsem si. Tohle byly přesně ty chvíle, kdy jsem litoval, že už nekouřím. Teď bych si jednu cigaretu s chutí dal.

/4/

Cestu domů jsem zvládl za dvacet minut. Nikdo tam nebyl. Jak jinak. Máma pracovala a Tereza touhle dobou už seděla ve školní lavici.

Dopřál jsem si pořádnou sprchu a převlékl se do čistého oblečení. Z fotografií v ložnici na mě hleděla Bára.

Přemýšlel jsem, co by asi říkala na to, kam jsem to od její smrti dopracoval.

Stal se ze mě chlap žijící dvěma životy.

V prvním jsem se snažil udržet knihkupectví, vychovávat dceru a pomáhat mámě. Ve druhém jsem se pokoušel vydělat další peníze a pomáhat lidem, na které ostatní kašlali. Moje práce pro mě kdysi byla posláním. S každým vyřešeným případem jsem měl vždycky pocit, že tenhle svět není tak zkažený. A asi jsem si namlouval, že v tom teď nějakým způsobem pokračuju. Alkohol byl bahnem, ve kterém jsem utopil všechny problémy, které mě žraly.

A Diana? Nějakým způsobem jsem ji potřeboval. Když jsem si chtěl postěžovat, vybrečet se někomu na rameni nebo pofoukat bolístky, tak tu byla vždycky pro mě. Sex s ní představoval příjemný bonus.

Jenže jsem cítil, že z toho nikdy nic víc nebude. Možná jsem si nechtěl projít znovu tím samým. Anebo jsem nedokázal na Báru zapomenout, což by vysvětlovalo, proč ještě pořád na ruce nosím snubní prstýnek.

Z úvah mě vytrhlo zvonění telefonu.

Volala mi máma.

„Čau, prosím tě, kde lítáš? Už jsme si o tebe s Terkou dělaly starosti.“

„Omlouvám se. Něco mi do toho vlezlo.“

„Má to něco společného s tvou druhou prací?“

„Jo.“

„No a kdy si myslíš, že přijdeš? Nějak se nám tu hromadí krabice...“

„Akorát vyrazím. Za chvíli jsem tam. Hlavně sama nic netahej.“

V autě jsem napsal Erikovi. Ve skutečnosti to nebylo jeho pravé jméno, ale rád poslouchal Claptona. Ostatně jako my všichni opuštění vlčáci.

Erik byl homosexuál, kterého jsem kdysi zbavil pozornosti špatných lidí. Naštěstí pro mě byl taky hacker, který mi občas pomáhal.

Potřeboval bych službu. Můžeme se sejít? Dneska.

Na odpověď jsem nemusel čekat moc dlouho.

V kolik?

Po šesté.

Na obvyklém místě?

Jo.

Platí.

Tak fajn. To bychom měli.

Vyrazil jsem do práce.

Máma mě ve dveřích oblažila úsměvem. Tohle jsem na ní měl rád už od malička. Nikdy se na nikoho nedokázala zlobit příliš dlouho. Zvláště na lidi, které milovala.

Pro mámu bylo typické její pochopení, umění naslouchat, a především schopnost odpouštět.

Vždycky byla mým strážným andělem. A od Bářiny smrti to platilo dvojnásob. Vzala nás oba pod ochranné křídlo, jak se slušelo na správnou mámu obranářku, které leželo na srdci blaho jejích dětí. Na bedra si vzala nejtěžší úkol – pomoci mi s výchovou mladé pubertačky, jejíž duši jsem rozuměl asi tak jako čínštině.

S krabicemi máma skutečně nepřeháněla. Na boční straně pultu stačila vzniknout nová hora. Úplná miniatura Mount Everestu. Neměl jsem rád, když se bedny hromadily, protože lidem se tu pak špatně chodilo. A když se tu lidem špatně chodilo, tak hodně rychle brali nohy na ramena, aniž by si koupili knížky. Což kšeftu rozhodně nesvědčilo.

Čapnul jsem do náruče dvě vrchní krabice a odnesl je rovnou s sebou.

Bunda skončila na věšáku ve skříni.

Bedny jsem složil na podlahu před regálem, kde jsme skladovali knížky od Albatrosu.

Otočil jsem se na patě a vyrazil pro zbytek.

Naskladnit. Nacenit. Zkontrolovat. A zaklidit.

Dneska jsem to odhadoval na dlouho. Už jsem se nemohl dočkat, až budu hledat flek pro knížky na pyramidách s novinami a nejprodávanějšími tituly. Hotový třináctý úkol pro Herkula.

„Tak na čem děláš?“ zeptala se mě máma.

Bedny zmizely. Po zákaznicích zatím ani vidu, ani slechu.

„Oslovila mě jedna žena. Má problémy s bývalým partnerem.“

„Alimenty?“

Zakroutil jsem hlavou. „Obtěžuje ji.“

„Není to záležitost spíš pro policii?“

„Ta už se v tom šfourala. A moc to nepomohlo.“

„Co budeš dělat?“ zajímala se.

„Hlídat ji.“

„A nebylo by lepší si promluvit třeba s Patrikem? Přece jste spolu dělali, mohl by té ženě pomoci.“

„Sama moc dobře víš, jak to mezi sebou máme,“ namítl jsem.

„Ještě pořád tě nemusí?“

Patrik Havlík mě ve skutečnosti nesnášel.

„Ještě pořád.“

„Zajímalo by mě, jak by se na to tvářila Barunka. Nejspíš by z toho byla smutná.“

Anebo taky ne. Patrik byl prototyp dokonalého staršího bráchy. Zatímco já jsem měl vždycky všechno a všechny dost na háku. Včetně jí.

„Mimochodem, blíží se její narozeniny. Neměl bys jí na hrob donést kytku?“ připomněla mi máma.

„Neboj, na rozdíl od jiných věcí, tohle si pamatuju.“

Před pátou hodinou odpoledne se otevřely dveře knihkupectví.

Dovnitř vstoupila vysoká černovláska v kabátu. Když jsem se na ni podíval, jako bych viděl Bářinu mladší verzi. Jen s jedním nepatrným rozdílem. Modré oči zdědila dcera po mně.

„Ahoj, tati,“ houkla.

„Ahoj, zlato.“

Nedala mi pusy ani se ke mně nepřivinula. Terka teď byla ve věku, kdy pro ni byl projev citů vůči otci něčím hloupým a nesmyslným. Musel jsem se tak spokojit jen s úsměvem.

Po celém dni v práci to byla ta nejkrásnější možná odměna.

„Tak co škola?“ zajímalo mě.

„Dobrý.“

„Dobry? Co známky? Co ta matika?“ pokračoval jsem ve výslechu.

Terka se zatvářila, jako kdyby snědla citron. Asi čekala, že jsem na písemku z matiky zapomněl. K její smůle jsem si ale tyhle věci pamatoval, protože mi je připomínala máma.

Jo, jako táta jsem prostě nestál za nic.

„Za dvě.“

„Tak paráda. Mám radost.“

Čas utíkal rychle, hlavně díky přívalu zákazníků. Bylo poznat, že se blíží vánoční sezona. Zatímco jsem stál u kasy, Terka hlídala v zadní části krámu případné zloděje. Maširovala kolem pyramid jako voják v plné polní.

Všiml jsem si, že zákazníci v jejím věku z ní nespouští oči. Moje vrčení zpoza pultu je odhánělo stejně spolehlivě jako oheň smečku vlků. To víš, že jo, sdělil jsem pohledem tomu poslednímu štramákovi, jen padej tam, odkud jsi přišel, tahle holka není nic pro tebe.

„Už půjdu,“ řekla mi.

„Nějak brzo,“ namítl jsem.

„Ještě něco mám.“ Odmlčela se.

„Chci jít zítra do kina. Nemohl bys mi...“

„Kolik?“

„Tak dvě stovky.“

Položil jsem je před ni.

„Děkuju.“

„A teď plav.“

„Jasně, tati.“

Viděl jsem, jak se Terka zastavila u lampy před obchodem s oblečením. Z ulice Školní přišel krátkovlasý kluk v tmavé bundě. Přistoupil k Terce zezadu a obemkl ji pažemi.

Ruce jsem sevřel v pěst. Užůž jsem startoval, abych vyběhl z krámu a skočil po něm. Když se ale objali a políbili, došlo mi, že jsem špatně vyhodnotil situaci.

Koukal jsem na ně s otevřenou pusou a přemýšlel, co mám udělat. Nechat je, anebo na něj vlítnout s tím, že mi ochmatává dceru?

Nakonec jsem to nechal být.
Nemohl jsem ale uvěřit tomu, že mi zatajila prvního kluka
v životě. Proč mi nic neřekla?

/5/

Erik na mě čekal v Husových sadech na lavičce poblíž kazatelovy sochy.

Ještě před pár měsíci tu všude kolem stály stromy. Dneska už po nich nebylo ani vidu. Vykáceli je v rámci revitalizace. Hodně obyvatel to rozdělilo na dva nesmiřitelné tábory. Čekal jsem jen, kdy si budou vzájemně házet Molotovovy koktejly do oken.

Posadil jsem se vedle postavy v kožené bundě a s kapucí na hlavě.

„Nazdar, Eriku,“ pozdravil jsem ho.

„Matěji.“ Do pusy si strčil žvýkačku. „Tak co bys potřeboval?“

„Chci prověřit jednoho chlapa. Petr Kohout. Potřeboval bych jeho spis, ať vím, s kým mám tu čest.“

„Výživný?“ zajímal se.

„Otravuje svoji bývalou holku.“

„Takže stalking. Nepěkná věc.“

„Jo, to mi povídej,“ přitakal jsem.

„Jeho nacionále znáš?“

„Ne,“ zakroutil jsem hlavou.

„Nevadí. Poradím si.“

„O tom nepochybuju. Policajti už ho jednou prošetřovali. Měl bys najít záznam.“

„Kdy?“

Zapátral jsem v paměti a sdělil mu informaci.

„To by šlo.“

„Kdy by to mělo být?“

„Teď jsem na tom s časem dost blbě. Ale do zítra bys to měl mít.“

„Fajn.“

„Napišu ti.“

Panská ulice přetékala turisty s fotoaparáty a mobilními telefony. Z Horního náměstí mířil dav mládežníků přehazující si z ruky do ruky plastovou lahev s tmavou tekutinou. Odhadoval jsem ji na houbu. Jeden z kluků zamířil do trafiky. Nejspíš ho pověřili nákupem zásob cigaret.

Za vietnamskou večerkou jsem zahrnul vlevo do Štítného ulice. Černej pták vedle starých domů s popadanou omítkou a chodníkem posázeným hovny a střepy působil jako perla v bahně.

Od otevřených dveří mě Bruce Springsteen přivítal songem *My Hometown*. Tahle písnička na mě vždycky působila jako balzám na duši.

Pokaždé tu byla spousta alkoholu, dobrého jídla a hlavně perfektní obsluha, která tohle místo odjakživa dělala jedinečným. Když se vám během letních a zimních večerů podařilo získat volný stůl, mohli jste se právem nazývat šťastlivcem. Pokud jste tedy jako já nevysedávali na baru.

Mezi dveřmi jsem kývl na Romana. Složil noviny. Zaujal jsem jeho místo u baru. Nohy jsem si opřel o kamennou stěnu, na níž byla namontovaná dlouhá dřevěná deska. Pod hrnkem s dopitým latté mi Roman nechal vzkaz: *Všechno v pohodě*.

Měl jsem rád práci, kdy šlo všechno jako na drátkách. Přesto jsem se ale nemohl zbavit nepříjemného pocitu, že se něco semele. Jako když jste cítili ve vzduchu vodu, která byla významným přicházející bouře.

„Čau, Matěji,“ pozdravily sborově za pultem Libuška a Kája. „Jako obvykle?“

„Dneska ne. Dám si kafe.“

Kája mi věnovala dlouhý pohled. Ale nic neřekla.

Když člověk jako já ve své domovské hospodě požádal místo alkoholu o kafe, obvykle to znamenalo, že s ním nebylo všechno úplně v pořádku. V lepším případě se léčil s nějakým neduhem. V tom horším zahájil abstinenci.

„Tady, prosím.“ Kája mi podala objednávku.

Kafe bylo dobrý.

The Doors rozehráli *Break On Through*, zrovna když mi v kapse cinkl mobilní telefon.

Odemkl jsem displej. Měl jsem jednu novou zprávu na Messengeru.

Od Diany.

Co děláš?

Sedím u Ptáka. A ty?

Další služba. Nechceš se stavit?

Nemůžu. Mám napilno.

Další z tvých kšeftů?

Jo.

Budu mít práci?

Když měla Diana práci, obvykle to znamenalo, že mi lízala rány. Anebo skládala dohromady člověka, který se mi připletl pod nohy.

Ne, tentokrát ne.

Nekecej.

Dělám chůvu.

Žena, nebo muž?

Na okamžik jsem uvažoval nad tím, zda mám Dianě říct pravdu. Nakonec jsem si ale řekl, proč ne. Ostatně to nebylo poprvé, co jsem pracoval pro nějakou ženu.

Žena.

Pěkná?

Není můj typ.

A jak dlouho budeš dělat chůvu?

Pár dnů... možná týdnů.

Takže se teď asi dlouho neuvídíme...

Copak? Bude se ti stýskat?

Po tvým chrápání? Určitě.

Přinutila mě k úsměvu.

V odrazu jsem spatřil blížící se postavu.

Už musím končit.

Odpojil jsem se od internetu.

Marta byla ve skladu pro flák masa.

Pozdravili jsme se. Ne jako staří známí, ale jako cizinci. Neukázali jsme, že se známe.

Moje práce spočívala v anonymitě. Nesměl jsem dát na vědomí, že má za zády osobního strážce.

Koukal jsem od hrnku k Martě, která kmitala po placu, jako kdyby jí šlo o život. A do toho vyhrávali U2 písničku *Song for Someone*.

/7/

Něco po osmé se do Ptáka nahrnula parta složená ze dvou chlapů a jedné ženské. Policajti.

Poznal jsem je hned.

Ne podle způsobu chůze nebo krátkých sestřihů vlasů, ale podle Havlíka v jejich čele. Ještě před pár lety jsme byli parťáci. Jenže zatímco on to dotáhl na velitele kriminálky, já udělal kariéru jako knihkupec. A dneska jsme si vzájemně nemohli přijít na jméno.

Moc se mu nezamlouvaly moje melouchy. Nedivil jsem se mu. Taky by se mi nelíbilo, kdyby se mi někdo soustavně pletl do práce.

Místo pozdravu jsme na sebe s Havlíkem jenom kývli.

Policajti zabrali zarezervovaný stůl pod hodinami.

Kája před ně vysázela jídelní lístky.

Při pohledu na tu partu na mě sedl splín o tíži náhrobní desky. Kdyby se můj život nevrtnul jiným směrem, mohl jsem teď sedět s nimi, a ne tady jako vlk samotář.

Velitel policajtů si přisedl na židli vedle. Na rozdíl ode mě byl pečlivě oholený. Se svou holou hlavou by zapadl mezi skinheady. „Vidím, že si užíváš čtvrtční večer o samotě,“ oslovil mě.

„Tak trochu, Patriku.“

„Můžu si přisednout?“

„Jestli tě nebudou tvoje vlčata shánět,“ pokrčil jsem rameny.

„Lukáš má teď jiný starosti.“

„Nová kolegyně?“

„Skoro. Už je s námi pár měsíců. Ale teprve teď se nám podařilo ji vytáhnout ven.“

První rozumný policajt, kterého jsem v životě potkal.

„A co práce? Jak jdou kšefty?“ vytrhl mě Havlík z přemýšlení.

„Jo, šlape to. Nový knížky a spousta zákazníků.“

„Třeba se stavím.“

„Určitě. Budeme rádi.“

„A co Terka? Jak se má?“ změnil Havlík téma.

„Skvěle. Jak jinak by se taky mohla mít, když je se mnou,“ rýpnul jsem si.

Havlík si povzdechl. „Nechtěli byste přijít na večeři? Holky by vás rády viděly.“

„Zeptám se Terky a dám vědět.“

„Bylo by to skvělé. Rodina by měla držet pohromadě.“

Rodina, odfrknul jsem si. Jaká jsme my dva rodina? Jediné pojítko, které ji z nás dělalo, zmizelo před lety.

„Mimochodem, ségra by měla tuhle neděli narozeniny,“ připomněl mi Havlík.

„Já vím.“

„Co takhle kdybychom jí zašli na hrob zapálit svíčku společně? A pak bychom mohli jít k nám na večeři. Báru by to určitě potěšilo.“

Té představě jsem se musel usmát. Společná výprava na hřbitov pro mě byla ještě míň reálná než večeře s Patrikem a jeho rodinou.

„Zvážím to,“ odvětil jsem.

„A co tvoje druhá práce?“ Havlík se přesunul k našemu dalšímu oblíbenému tématu.

„Nic.“

„Takže jsi poslechl moji radu?“

„Jasně,“ zalhal jsem.

„To rád slyším. Víš, že chci mít ve městě klid.“

To jsem věděl. O zkrachovalého vlka samotáře, který bral zákon do vlastních rukou, nikdo nestál. Ve dvacátém prvním století jsem byl stejný přežitek jako vinylové desky. Ačkoliv i ty se zase na plné pecky dostávaly do módy. Tak trochu jsem doufal, že i můj rod zase zažije zmrtvýchvstání.

„Nedáme panáka?“ navrhl Havlík.

„Řídím,“ odvětil jsem.

„Já taky,“ namítl.

„Pane majore...“

„Ano, Králová?“

„Nějak nás zanedbáváte.“

Stačil mi jeden pohled, abych si ji prohlédl. Možná třicet let. Černé vlasy ostříhané na mikádo. Modré džíny a zelený rolák, který byl vytahaný až hanba. Ale já jsem se svýma botama od bláta a obnošenou bundou rozhodně neměl co kritizovat.

„Matěji, tohle je Pavla Králová. Králová, Matěj Mlynář, můj bývalý kolega.“

„Ráda vás poznávám.“

„Já vás taky.“

/8/

Někdy kolem desáté hodiny dovnitř vstoupil muž v džínách a kostkované košili. Jak procházel kolem stolů, všiml jsem si jeho sportovní postavy a vlasů ulíznutých na patku, stejně jako pohledu, kterým dával svému okolí najevo, že mu patří celý svět. Okamžitě jsem ho identifikoval jako Petra Kohouta.

Vytáhl se k baru.

Všiml jsem si, jak Marta změnila výraz v obličeji. Celou dobu byla veselá a plná energie. Zato teď jako kdyby ji něco strašně rozhodilo a někdo z ní vysál veškerý život.

Marta neustále lítala z jedné strany pultu na druhou, jen aby nemusela být příliš dlouho v jeho přímé blízkosti. Jejich rozhovor postupně nabíral na intenzitě a připomínal rockový koncert, který vzbuzuje pozornost okolí. Zaslechl jsem krátký rozhovor: Vypadni. Chci si jen promluvit. Nemáme o čem.

Nejvyšší čas zasáhnout.

„Nějaký problém?“ Postavil jsem se mu za záda. Byl z něj cítit nějaký příšerně aromatický parfém.

„A ty jsi kdo?“ zavrčel mi do obličeje. Měl šedivé a studené oči.

„Zákazník, co rád tráví večery v klidu.“

„Tak je trav...“ zarazil se a rozesmál nahlas. „Tak to kvůli tomuhle se se mnou nechceš vidět? No měla jsi lepší vkus.“

„Poslyš, kámo, seber se a jdi. Než tě vypakuju,“ vyzval jsem ho.

„Napřed si pokecám tady s Martou,“ namítl.

„Ne. Nepokecáš.“

Otočil se ke mně a vypálil pěstí.

Vyhnul jsem se jí bez problému.

Ohnul jsem mu paži přes barovou desku a donutil ho řvát. Švihal sebou jako kapr na háčku při pokusu utéct na svobodu. Pozornost zákazníků se stupňovala.

Stačil ještě kousek na to, aby potřeboval pomoct od chirurga. Napadlo mě, jestli to chci vážně nechat zajít tak daleko.

„Nějaký problém?“ zeptal se mě Patrik.

„Nic, co bych nezvládl,“ zamručel jsem.

Marta všeho nechala a vyběhla ven, jako kdyby se jí někdo dotknul horkým železem.

Podíval jsem se Kohoutovi do očí. Vypadal, že má dost.

Zavrčel jsem mu do obličeje.

Nechal jsem ho být a vydal se za ní.

Pravou nohou se opírala o zeď základní školy. Světla lamp na stěnu vrhaly její stín. Vítr jí cuchal vlasy. Mezi ukazováčkem a prostředníčkem pravé ruky svírala cigaretu. Levou paží si chránila hrud, jako kdyby na ni šel někdo s nožem. Když jsem se k ní přiblížil, postřehl jsem její usazené oči.

„Jste v pořádku?“

Podívala se na mě. Byla vyplašená jako laň.

„Promiňte, nechtěl jsem vás vylekat.“

Povzdechla si. „To je dobrý. Jsem v pohodě. Doufala jsem, že když na mě s Romanem dáváte pozor, tak se nic nestane. Že se neobjeví.“

„Poslyšte, teď se mnou u stolu sedí tři policajti. Nechcete si s nimi o tom promluvit?“ navrhl jsem jí.

„A k čemu by to bylo?“

„Viděli to a...“

„Prosím vás, minule taky nic neudělali. Tak proč by to tentokrát mělo dopadnout jinak?“ odsekl.

Fajn, povzdechl jsem si. Ona tu byla šéf.
Típla cigaretu a vrátila se zpátky.
Když jsem dorazil opět ke stolu, byl už Kohout pryč.

/9/

Od Ptáka jsme nakonec odešli v jedenáct.

„Už se cítíte líp?“ zeptal jsem se, když jsme procházeli bran-
kou do Štítného ulice.

„Ano. Je to lepší. Ale copak nikdy nebudu mít pokoj? Copak
to nikdy nepřestane?“

„Všechno bude zase v pohodě.“

Zastavila se, objala mě a zmáčela mi bundu. „Promiňte.“

„To je dobrý,“ konejšil jsem ji.

„Vy i pan Rytíř jste na mě tak moc hodní.“

Políbila mě.

Odtáhl jsem se od ní, jako kdyby mě mohla nakazit spal-
ničkami.

„Tohle ne,“ zakroutil jsem hlavou.

„Promiňte, já... myslela jsem, že...“

„Zapomeneme na to, jo?“

„Nezlobte se.“

„Nezlobím se.“

„Myslela jsem, že když jste soukromý detektiv...“

Aha. Takže když jsem si přivydělával touhle prací a byl jsem
poměrně často naložený v lihu, tak to tedy automaticky zname-
nalo, že mi klientky musí skákat do postele. Zajímavá teorie.

„Nejsem detektiv. Vykašleme se na to, jo?“ navrhl jsem.

„Určitě na vás čeká žena.“

Čeká. Ale ne doma, nýbrž v hrobě. Občas jsem si říkal, proč
už jsem dávno nespoknul ocelovou pilulku. Ne že bych o tom
prvních pár týdnů po Bářině smrti neuvažoval. Pokaždé když
jsem olizoval kovovou příchut' glocku, vzpomněl jsem si na
mámu a hlavně Terezku.

Z přemýšlení mě vytrhly rychle se blížící kroky.

Stačil jsem se otočit. Právě včas.

Z podzemních garáží hotelu *Concertino* vyběhl chlap v černém oblečení. Obličej mu zakrývala kukla. Postavil se proti nám, v ruce se zaleskl vystřelovací nůž. „Šrajtofli. Šperky. Všechno,“ vyštěkl sérii příkazů.

O našem městě se říká, že je bezpečné. Během práce na kriminálce jsem ale vyšetřoval pár pouličních přepadení. Většinou byl pachatelem feťák, který potřeboval na šleh.

Automaticky jsem sáhl pro pistoli v podpažním holsteru. Místo něj se mi však podařilo nahmatat jen vzduch. Zaklel jsem.

Marta se ke mně přitiskla strachy.

„Jen klid,“ postavil jsem se před Martu jako štít. Sáhl jsem do kapsy.

Chlap ještě pevněji sevřel rukojeť nože.

Peněženku jsem přesouval pozvolna k němu. A v půlce dráhy jsem ji pustil. Peněženka spadla na zem. „Jsem to ale nešika,“ řekl jsem místo omluvy a ohnul se pro ni.

Rychle jsem se vymrštil a lupiče udeřil do obličeje. Vrhnuł jsem se po něm s cílem zbavit ho nože. Byl ale rychlejší, než jsem ho na první pohled odhadoval. Máchl rukou, ucítil jsem, jak mi ostří nože pocuchalo pravé rameno. Zařval jsem. Spustila se krev. Marta jančila jako pominitá. Útočník, posílen úspěchem prvního útoku, to zkusil znovu.

Tentokrát jsem byl ale připravený. Podařilo se mi vyhnout se ráně.

Chytil jsem ho za paži, kroutil s ní ze strany na stranu a bušil s ní o stěnu, abych ho zbavil zbraně. Přitom jsem se ho několikrát pokusil nakopnout kolenem do břicha. Z pěti pokusů se mi to povedlo celkem třikrát.

Svoje původní stanovisko o smažce jsem musel přehodnotit. Na náhody jsem nevěřil a tenhle bojový styl byl na feťáka dost uhlažený. Ano, nebylo pochyb, že pod maskou se schovává Kohout.

Konečně mu vypadla zbraň. Udeřil jsem ho obličejem.

Chytil jsem ho za předloktí pravé ruky a složil ho k zemi. Přitom mu sjel rukáv vrchního oděvu a naskytl se mi pohled

na jeho předloktí. Spatřil jsem tetování – dal bych krk na to, že to byl škorpión.

Podtrhl mi nohy. Se žuchnutím jsem dopadl k zemi. Čekal jsem, že mě oddělá. Místo toho se ztratil v Panské ulici. Vyškrábal jsem se na nohy.

„Jste v pořádku?“ zeptal jsem se Marty.

„Jo. Vy... krvácíte.“

Díky. Kdybys mi to neřekla, tak bych na to fakt nepřišel.

„Co budeme dělat? Nemám zavolat sanitku?“ navrhl.

„Ne, to je blbej nápad,“ odsekl jsem.

Netoužil jsem po tom, aby přijeli a vyptávali se, co se stalo. Protože by zavolali policajty. A nenapadalo mě žádné pořádné vysvětlení, kterým bych jim zdůvodnil tohle všechno.

Zhodnotil jsem svůj stav. Volat Dianu byl nesmysl. S těmihle škrábanci by si měla poradit obyčejná lékárníčka.

„Tak co chcete dělat?“ chtěla vědět Marta.

„Půjdeme k vám a já zavolám Romana,“ navrhl jsem.

„Myslíte si, že to byl Petr?“

„Nepochybuj o tom.“

Někdo třikrát zazvonil a zaklepal. Podle smlouveného signálu jsem poznal Romana. „Ty ale vypadáš,“ okomentoval Roman můj vzhled.

„Díky za poklonu.“

„Nechceš zavolat našeho anděla strážného?“ zeptal se mě.

„Ne. Marta mi to ošetřila,“ namítl jsem.

Roman se na mě starostlivě podíval. Posadil se na prázdnou židli, kafe před sebou řízl rumem. Ve zkratce jsem mu vyličil, co se stalo.

„To je hajzl,“ procedil Roman mezi zuby při druhé cigaretě. „Co chceš dělat?“

„Asi nastal čas se s ním přestat mazat,“ odvětil jsem.

„Konečně rozumná řeč. To se mi líbí.“ Usmál se od ucha k uchu, jako kdyby právě dostal lahev dvanáctileté whisky. „Kdy si s ním půjdeme promluvit?“

„Zítra. A půjdu jen já,“ odpověděl jsem.

„Cože? To mě chceš obrát o tu největší zábavu?“

„Někdo tu musí zůstat a dávat pozor na Martu.“

Roman mě probodl pohledem, který vydal za tisíc jehel.

„Počkejte, co znamená, že si s ním půjdete promluvit?“ nechápala Marta.

„Obyčejný pokec. Nic jiného,“ odvětil jsem.

„A jestli se nebude řídit našimi pokyny, tak se s ním už příště budeme bavit jinak,“ přisadil si Roman.

Marta se nezeptala, co to znamenalo. Musela by být hloupá, aby to nechápala.

„Neublížíte mu, že ne?“ ujišťovala se.

„To není můj styl,“ zalhal jsem.

/10/

Doma mě přivítala vůně bábovky. Proplížil jsem se kolem dveří od Terčina pokoje.

Otevřely se v ten samý moment. Naskytl se mi pohled na stěny zakryté plakáty a regály s knihami.

Terka se na mě podívala. A zkoprněla. „Co se ti stalo?“

„Co myslíš?“

„Potkal ses s kombajnem?“

„Jo, něco takovýho. Proč vlastně ještě nejsi ve škole?“

„Odpadla nám první hodina. Říkala jsem ti o tom přece.“

„Já vím. Jen jsem tě testoval.“ Povzdechl jsem si. Úplně mi to vypadlo z hlavy.

„Neděje se něco?“ zajímala se.

„Nic, čím by ses musela trápit.“

„Tati.“

„Co je?“

„V troubě máš bábovku. Mám ti k ní udělat kakao?“

„Ne. Není potřeba. Co film?“

„Jdu na něj až dneska.“

„Jasně.“

Prostě jsem si nemohl pamatovat všechno. Takže dceřinu výpravu do kina jsem si uložil do paměťového šuplete, kam patřily ty méně důležité věci, jako třeba rodičovské schůzky nebo

placení poplatků. Jak už jsem zmínil, kdybych neměl mámu, byl bych úplně vyřízený.

Sedl jsem si do kuchyně, spořádal tři kusy bábovky a k nim vypil čaj. Terka si došla nalít vodu. Zadkem se opřela o linku. Pravou ruku si založila v bok a nespouštěla ze mě oči. Najednou mi připomínala mámu, když ze mě chtěla vymáčknot informaci o tom, kam jsem zase Dianě schoval kyblík a lopatku.

„Co je?“ nevydržel jsem její pohled.

„Vždycky jsme si všechno říkali,“ nadhodila.

„Na tom se nic nezměnilo,“ potvrdil jsem.

„Tak proč mi najednou nechceš říct, co se děje? Chodíš s vdanou ženskou a přistihl vás přitom její muž?“

„Co si to vůbec myslíš?“

„V noci nebýváš doma, tak jsem myslela...“

„Ne. Fakt nikoho nemám,“ zalhal jsem.

„Tak proč se mnou nehraješ fér?“

„Pomáhám jedný paní,“ šel jsem s pravdou ven.

„Jak pomáháš?“ Zeptala se Terka nechápavě.

„Má problémy s bývalým přítelem. Snažím se zabránit tomu, aby ji obtěžoval,“ vysvětlil jsem.

„Ale ty už přece nejsi policajt. Skončil jsi. Nebo mi něco uniklo?“ podivila se.

„Občas se objeví někdo, kdo potřebuje moji pomoc,“ pokračoval jsem ve vysvětlování.

„Co to znamená?“

„Když má někdo potíže, tak se obrátí na mě,“ odvětil jsem.

„To nemůžou jít na policii?“ podivila se Terka.

„Víš, někdy se stane, že policie je na některé případy krátká.“

„Takže mlátíš lidi za peníze?“

Pokud to je nutný.

„Ne. Jen s lidmi mluvím, nemlátím je,“ namítl jsem.

„Jak to dlouho trvá?“

„Dlouho.“

„Kdo o tom ví?“

„Babička. A Roman.“

„A co já? To do týhle rodiny nepatřím nebo co?“

„Nechtěli jsme, aby ses bála.“

Terezka obešla stůl. Sedla mi na klín a přitulila se ke mně. A to jsem si myslel, že už je na tohle velká.

„Nechtěla bys mi něco říct?“ zajímal jsem se.

„A co?“

„Já nevím. Netrápí tě něco?“

„Mělo by mě něco trápit?“ podivila se Terka.

„Co třeba kluci?“

Terka mi věnovala dlouhý, zkoumavý pohled.

„Včera, když jsi odešla z krámu, jsem tě viděl s nějakým klukem,“ šel jsem rovnou k věci.

„Tati! Ty mě šmíruješ?!“

„Vůbec ne, zlato. Prostě jsem tě s ním viděl. Nešlo vás přehlédnout.“

Terka se odmlčela.

„Slušelo vám to spolu,“ prolomil jsem ticho v naději, že ji rozmluvím. Nepovedlo se mi to, takže jsem učinil druhý pokus.

„Jak se jmenuje?“ zajímalo mě.

Žádná odpověď.

„Dobrý, jestli se o tom nechceš bavit, tak v pohodě,“ vyvěsil jsem bílý prapor.

„Franta. Jmenuje se Franta.“

„Franta. A jak dál?“

„Mrkvička. František Mrkvička,“ odvětila.

„Můžu se ptát?“

„Jestli chceš.“

„Vy spolu studujete na gymplu?“

„Ne. On studuje na zemědělce.“

„Kolik mu je?“

„Osmnáct.“

Osmnáct? Musel být přinejmenším úchyl, když si nabrnkl o tři roky mladší holku. Okamžitě jsem si představoval, co spolu dělali a nedělali. Na jazyk se mi dralo snad tisíc otázek. Například jestli spolu už spali. Ale nějak jsem se teď necítil na to, abych některou z nich vyslovil.

„Máš ho ráda?“

„Ano.“